ЛЮДИ З КРАЇНИ СОНЦЯ

Мандел — відлюдне селище на березі Полярного моря. Воно невеличке, і людність там дуже миролюбна, більш миролюбна, ніж усі їхні сусіди. В Манделі чоловіків мало, а жінок багато, і через те там панує здорова й конче потрібна полігамія. Жінки старанно приводять дітей, і кожного новонародженого, якщо він хлопчик, радісно вітають. У Манделі живе й Ааб-Ваак, що голова йому завжди лежить на плечі, неначе його шия втомилась і відмовилась виконувати свій звичайний обов'язок.

Причини всього — і миролюбства, і втомленої шиї Ааб-Ваака — треба шукати в далекому минулому, коли шхуна "Шукач" кинула якір в Мандельській бухті і коли Таї, ватаг плем'я, надумався враз забагатіти. Спогади про все, що тоді трапилось, збереглися й досі, і люди в Манделі, родичі Голодного племені, що живе на заході, ще й тепер оповідають про оті події. Діти підсідають ближче, слухають, затамувавши подих, і подумки дивуються божевіллю тих, що могли б бути їхніми предками, якби не роздратували людей з Країни Сонця й не загинули геть усі.

Почалося з того, що шестеро чоловік з "Шукача" висадились на берег. Вони принесли з собою таку силу всякого майна, ніби мали зостатися тут надовго. Оселились вони в іглу Нігаха і добре йому платили за приміщення борошном та цукром, але Нігах був невтішний, бо його дочка Мезахчі покинула батька й пішла жити до Біла, старшого в загоні білих, і ділила з ним харчі й постіль.

— За неї дали б мені чимале відкупне, — скаржився Нігах, сидячи біля вогнища на раді, коли шестеро білих спали. — Чимале відкупне, бо в нас чоловіків більше, ніж жінок, і чоловіки платять добре. Мисливець Уненк пропонував мені новісінького, щойно виструганого човна й рушницю, що він виміняв у Голодного племені. Ось що мені

пропонували, а тепер, бачите, вона пішла, і я залишився з порожніми руками.

— Я також згоден був дати тобі відкупне, — пробурчав чийсь не дуже засмучений голос, і біля вогнища на хвилину вигулькнуло вилицювате й веселе обличчя Шло.

— І ти також, — ствердив Нігах. — Але й інші були. І чого вони такі невгамовні, ці приходні з Країни Сонця? — сердито пробубонів він. — Чому б не сидіти їм у себе вдома? Адже ж люди з Країни Снігів не йдуть на їхні землі!..

— Ти спитай краще, чого вони приходять до нас! — крикнув голос із темряви, й Ааб-Ваак протиснувся вперед до вогню.

— Авжеж, чого вони приходять? — повторили за ним і інші. Ааб-Ваак махнув рукою, щоб усі замовкли.

— Люди не будуть дарма копати землю, — почав він. — Я от маю на думці китобоїв, корабель яких застряв серед криги. Вони ж так само звідти, з Країни Сонця. Ви всі пам'ятаєте китобоїв, які прийшли до нас на розбитих човнах, а коли почався мороз і сніг укрив землю, вони пішли на південь із саньми й собаками. А ще ви пам'ятаєте, як вони були чекали на мороз і один з них почав копати землю, потім другий, третій, а тоді й усі і як вони всі хвилювались та метушились! Що вони там викопали з землі, ми не знаємо, бо вони не пускали нас туди і ми нічого не могли бачити. Коли вони пішли, ми зараз-таки все оглянули, але не знайшли нічого. Проте землі багато, і вони ж усієї не скопали.

— Так, Ааб-Вааче, так! — захоплено кричали люди.

— От я собі й подумав, що там, у Країні Сонця, один чоловік сказав іншим, і так воно, мабуть, дійшло й до тих, що оце тепер сюди прийшли. Тому вони тут і копають.

— Але як могло трапитись, що Віл розмовляє нашою мовою? — спитав маленький зморшкуватий ловець. — Віл, якого ми ніколи досі не бачили?

— Віл, певно, бував раніше в Країні Снігів, — відповів Ааб-Ваак, — бо він би не говорив мовою Ведмежого плем'я, яка подібна до мови Голодного плем'я і майже однакова з мовою манделів. Серед Ведмежого плем'я багато разів бували люди з Країни Сонця, серед Голодного плем'я їх рідко бачили, а в нас були тільки китобої та ті, що тепер сплять в іглу у Нігаха.

— Їхній цукор дуже смачний, — зауважив Нігах, — і борошно теж.

— А які в них скарби! — додав Уненк. — Учора я був на їхньому кораблі і бачив дивовижні залізні струменти, ножі, рушниці, а ще борошно, й цукор, і без ліку всякого харчу.

— Це справді так, о братове! — підвівся Таї, як звикле, задоволений, що всі слухають його з повагою. — Вони дуже багаті, ці люди з Країни Сонця, але вони дурні. Дивіться, вони сміливо йдуть до нас наосліп і не думають навіть про свої скарби. Ось тепер вони хропуть собі спокійно, а нас багато, і ми нічого не боїмось.

— Може, й вони великі войовники і нічого не бояться, — заперечив маленький зморшкуватий ловець.

Таї кинув на нього грізний погляд.

— Ні, цьому неправда. Вони живуть на Півдні, де сонце проходить свій шлях, і вони такі самі виніжені, як і їхні собаки. Ви пам'ятаєте собаку китобоїв? Наші собаки загризли його другого ж дня, бо він був виніжений і не міг битися. Там, у Країнах Півдня, сонце гріє цілий рік і життя легке, тому чоловіки там подібні до жінок, а жінки — до дітей.

Всі схвально закивали головами, а жінки повитягали шиї й уважно слухали.

— Кажуть, вони дуже своїх жінок жалують, і жінки їхні мало працюють, — хихотливо сказала Лікита, молода, здорова й крижаста дочка самого Таї.

— Ти що, може, й собі хочеш піти слідом за Мезахчі? Гляди-но! — сердито крикнув їй батько й обернувся до своїх одноплемінців. — Дивіться, братове, ось вам звичай цих людей з Країни Сонця. Вони задивляються на наших дівчат і беруть їх собі одну по одній. Пішла Мезахчі, покинувши Нігаха без відкупного, потім піде Лікита, за нею всі інші, а ми пошиємось у дурні. Я розмовляв з мисливцем із Ведмежого плем'я, а тепер серед нас є дехто з Голодного плем'я, нехай вони скажуть, чи маю я слушність.

Шестеро мисливців з Голодного племені ствердили його слова, і кожен з них став розповідати своєму сусідові про людей з Країни Сонця та про їхні звичаї. Почулись нарікання. Обурювались молоді хлопці, яким ще належало вибрати собі жінку, обурювались і старі, що сподівались відкупного за своїх дочок. Обурення зростало і ставало щораз голосніше й загрозливіше.

— Вони дуже багаті, у них є дивовижні приладдя з заліза, багато ножів, а рушниць і зовсім без міри, — перелічував хитрий Таї. Його невиразні мрії про збагачення почали набувати певних форм.

— Білову рушницю я візьму собі, — несподівано заявив Ааб-Ваак.

— Ні, вона буде моя, — згукнув Нігах, — бо я ще не одержав відкупного за Мезахчі!

— Тихше, братове! — Таї порухом руки обвів збори. — Нехай жінки й діти йдуть собі в свої іглу. Це розмова чоловіків, і нехай чоловічі вуха її слухають.

— Рушниць усім стане, — сказав він, коли жінки неохоче пішли, — я певен, що їх припаде по дві на кожного, а що вже борошна, цукру та інших речей — то й не сказати. І все легко. Цеї ночі ми повбиваємо людей з Країни Сонця, що сплять в іглу Нігаха. Уранці ми миролюбно рушимо на корабель торгувати і там, вичекавши нагоди, переб'ємо їхніх братів. Завтра ввечері будемо бенкетувати, і веселитися, і ділитись їхніми скарбами. Найбідніший з вас матиме більше, ніж мав найбагатший. Хіба мої слова не мудрі, брати мої?

Глухий ухвальний гомін був йому за відповідь, і зараз же всі почали готуватись до нападу. У шістьох ловців з Голодного племені, багатшого за своїх сусідів, були рушниці й великі запаси набоїв. Серед людей же Мандела далеко не всі мали рушниці, та й з тих рушниць багато поламаних, а пороху й куль було зовсім обмаль. Але брак військового спорядження надолужувала сила-силенна стріл з костяними кінчиками та списи, щоб битися на відстані; коли ж стиналися зблизька — то вживали сталевих ножів російського й американського виробництва.

— Тільки щоб ані шелеснуло! — давав Таї останні вказівки. — Оточуйте іглу щільно з усіх боків, щоб люди з Країни Сонця не могли прорватися. Потім ти, Нігаху, і шестеро молодих хлопців проповзете всередину, де вони сплять. Рушниць не беріть, бо вони часом несподівано стріляють. Усю силу своїх рук — у ножі!

— Звісно, не заподійте ніякого лиха Мезахчі. За неї дадуть чимале відкупне, — хрипко прошепотів Нігах.

Розтягнувшись, маленьке військо оточило іглу Нігаха, а ззаду поприпадали до землі жінки й діти. Вони прийшли подивитись, як убиватимуть чужинців. Коротка серпнева ніч уже кінчалась. У сірих

передранкових сутінках невиразно бовваніли постаті Нігаха й молодих хлопців, які наближались до іглу. Не спиняючись, вони вповзли у вузький прохід і зникли в ньому. Таї звівся на ноги й потер собі руки. Усе йшло добре. Ті, що оточували іглу, один по одному підводили голови й наслухались. Кожен по-своєму малював собі картину того, що відбувалось усередині — сонні люди, удари ножами й раптова смерть у темряві.

Сильний вигук — голос людини з Країни Сонця — розтяв тишу, за ним гримнув постріл. Тоді в іглу знявся страшенний гамір. Вояки, що позалягали були навколо, не роздумуючи, кинулися у вузький прохід. Назустріч їм затріскотіли гвинтівки. Стиснуті у вузькому проході, люди з Мандела опинилися в безвиході. Передні шалено силкувались продертися назад, щоб утекти від вогню гвинтівок, які били їм просто в лице, а задні всією силою напирали на них, пориваючись в атаку. Кулі великого калібру пробивали по шістьох одним пострілом, і вузький прохід, де стлумився безпорадний люд, став чистою бійнею. Білі, не цілячись, стріляли в людське місиво і били, як з кулемета. Проти цього нестримного потоку смерті ніхто не міг встояти.

— Ніколи такого не бувало! — казав, переводячи подих, мисливець з Голодного плем'я. — Я тільки зазирнув туди: мертві лежать купами, немов тюлені на кризі після полювання.

— А хіба я не казав, що, може, вони хоробрі вояки? — пирснув сміхом старий зморшкуватий ловець.

— Цього й слід було сподіватись, — суворо сказав Ааб-Ваак. — Ми вскочили у власну пастку.

— Дурні ви й дурних батьків діти! — лаявся Таї. — Хіба можна було так робити? Тільки Нігах і шестеро молодих мисливців повинні були ввійти в іглу, тільки їм це було наказано! Моя мудрість перевершувала мудрість людей з Країни Сонця, а ви що наробили? Позбавили її всієї

сили й гостроти! Тепер вийшло гірше, аніж би тоді, коли б я нічого не вигадував.

Йому ніхто не відповів. Усі, не відриваючись, дивились на іглу, яке зловісно чорніло проти неба, що починало ясніти на північному сході. З відтулини на покрівлі виходив дим від рушниць і курився в непорушному повітрі. Коли не коли проповзали поранені.

— Нехай кожен спитає свого сусіда про Нігаха і про тих шістьох мисливців, — наказав Таї.

За кілька хвилин прийшла відповідь, що Нігаха й мисливців уже немає.

— І багатьох інших також немає! — долинув ззаду жіночий стогін.

— Що ж, більш буде скарбів тим, що лишилися живі, — похмуро втішив Таї. Потім, повернувшись до Ааб-Ваака, наказав: — Іди набери якнайбільше тюленячих шкур з жиром. Скажи мисливцям, щоб вилили жир на стіни іглу та біля входу. Хай підпалять іглу, поки люди з Країни Сонця не пробили дірок для своїх рушниць.

Не встиг він докінчити, як цівка гвинтівки просунулась крізь глину, що нею було замащено шпарки між деревинами в стіні іглу. Ловець з Голодного плем'я схопився за бік і підскочив у повітря. Другий постріл пробив йому груди й повалив його на землю. Таї й інші врятувались од пострілів, розсипавшись по обидва боки. Ааб-Ваак підганяв людей, які несли шкури з жиром. Ховаючись від дірок, що були вже в усіх чотирьох стінах іглу, люди вилили жир на колоди, які колись річка Мандел принесла на південь з лісових країв. Уненк підбіг з запаленою головешкою, і вогонь ураз підскочив угору. Минуло багато хвилин, а з іглу не чути було ні звуку. Всі тримали зброю напоготові, вогонь палахкотів усе дужче.

Таї радісно потирав руки, дивлячись, як горіла й тріщала суха будівля.

— Тепер вони в наших руках. Попалися, нарешті, в пастку, — сказав він.

— І ніхто, крім мене, не сміє претендувати на Білову рушницю, — оголосив Ааб-Ваак.

— Крім самого Біла, — верескнув старий ловець. — Дивіться, ось і він сам.

Величезний на зріст білий чоловік, загорнений у обпалене й зчорніле укривало, вискочив з охопленого полум'ям виходу; за ним услід — Мезахчі і п'ятеро його товаришів. Ловці з Голодного племені намагалися спинити їх, безладно стріляючи; мандельські вояки пустили в них цілу хмару стріл і списів. Та все намарне. Люди з Країни Сонця на бігу скинули з себе укривала, бо вони вже тліли, і виявилось, що в кожного на плечах висіла торбинка з бойовими припасами — з усього свого майна вони вирішили врятувати саме це. Вони бігли швидко й у певному напрямку.

Продершись через лінію ворога, вони подались до великої скелі, що чорним громаддям здіймалась у ранішньому світлі за півмилі від селища.

Таї став на одно коліно й націлився в того, що біг ззаду. Коли він натис на курок — пролунав голосний крик, і поранений чоловік з Країни Сонця упав; потім трохи підвівся, але знову впав. Один з білих, незважаючи на зливу стріл, підбіг до нього, нахилився й узяв собі на плечі. Але вояки з Мандела були вже близько, і влучно кинутий спис прохромив пораненого. Той скрикнув і, коли товариш спустив його на землю, зразу ослаб. Біл і троє інших спинились і послали свинцевий привіт тим, що доганяли їх із списами. П'ятий нахилився над пораненим,

послухав його серце, а тоді спокійно перерізав ремені коло торби, узяв її та рушницю і підвівся на ноги.

— Ну й дурень же! — бігши вперед, крикнув Таї і високо перескочив через тіло мисливця з Голодного плем'я, яке ще здригалось у нього під ногами.

Його власна рушниця була засмічена, він не міг її використати і кричав, щоб хтось кинув списа в чоловіка з Країни Сонця, який тікав тепер під захистом пострілів. Маленький старий ловець, тримаючи списа над головою, на бігу відвів руку назад і з силою кинув його.

— Присягаюсь вовком — добрий кидок! — похвалив Таї, коли білий чоловік упав додолу і спис, що встромився йому між плечі, тихо захитався вперед-назад.

Маленький зморшкуватий ловець забухикав і сів на землю. На губах йому виступила кров і цівкою жухнула з рота. Він знову забухикав. У грудях дивно свистіло, коли він дихав.

— Вони також відважні й добрі вояки, — прохрипів він, хапаючи руками землю. — Дивись! Он і Біл.

Таї підвів очі. Четверо мандельців і один з Голодного плем'я підскочили до того, що впав. Він намагався стати на коліна, а вони списами пристромляли його назад до землі. За якусь мить перед очима Таї четверо впали під кулями, п'ятий же, не поранений навіть, схопив обидві рушниці, але не встиг підвести голови, як раптом крутнувся на місці, вжалений кулею в руку; друга куля спинила його, а третя звалила з ніг. Ще мить — і Біл був коло товариша, відрізав ремені біля торбини з бойовими припасами і забрав обидві рушниці.

Таї це бачив і бачив, як падали його люди, кидаючись уперед. У ньому прокинулась непевність, і він вирішив лягти на землю й чекати,

що буде далі. Не знати чому Мезахчі повернула назад і кинулась до Біла, але не встигла добігти, як саме наспів Піло й обхопив її руками. Він силкувався підняти її на плечі, але вона зчепилася з ним, дерла й дряпала йому обличчя, нарешті підставила Піло ногу й обоє важко гепнулись на землю. Коли вони знову зіп'ялись на ноги, Піло рукою притис їй підборіддя, мало не задушивши її. Вона скажено його лупцювала, але він сховав лице в неї на грудях і, підставивши їй під кулаки шапку свого густого волосся, тягнув її вбік. Саме в цю мить коло них опинився Біл, що відступав з рушницями забитих товаришів. Мезахчі побачила його і з усіх сил затримувала свого ворога на місці. Біл махнув рушницею в правій руці і бігма вдарив Піло. Таї бачив, як Піло впав на землю, наче блискавкою вражений, а чоловік з Країни Сонця і дочка Нігаха побігли опліч далі.

Невеличка купка мандельців під проводом мисливця з Голодного племені почала була їх переслідувати, але незабаром полягла під вогнем пострілів.

Таї забило дух.

— Неначе паморозь під вранішнім сонцем, — пробурмотів він.

— Я казав, що вони добрі вояки, — ледве чутно прошепотів старий ловець, спливаючи кров'ю. — Я знаю… Я чув… Вони морські розбійники і полюють на тюленів… Вони стріляють швидко й влучно. Це їхня робота, і з цього вони живуть.

— Неначе паморозь під вранішнім сонцем! — знову промовив Таї, сховавшись за тілом старого, що вже конав, і вряди-годи визираючи звідти.

Бою вже ніякого не було. З мандельців ніхто не наважувався наступати, а відступити також було годі, бо вони опинилися занадто близько до людей з Країни Сонця. Троє спробували були пороснути

врозтіч, як кролики, але один упав з перебитою ногою, другому куля прошила тіло, а третього, що, кружляючи, ухилявся від куль, постріл наздогнав коло самого селища. Решта позалягали в западинах грунту або позашивались у багнюку, бо люди з Країни Сонця безперестану обстрілювали долину.

— Не ворушись, будь ласка, — заблагав Таї, коли Ааб-Ваак підповз до нього, — не ворушись, добрий Ааб-Вааче, бо накличеш смерть на нас обох.

— Смерть уже спостигла багатьох, — засміявся Ааб-Ваак, — отже, як ти казав, кожному з нас припаде більше добра, коли будемо ділитись. Он за тим великим каменем лежить мій батько і важко дихає, а далі, скорчений у три погибелі, лежить мій брат. Те, що припало б їм, належатиме мені, і це дуже добре.

— Як ти кажеш, добрий Ааб-Вааче, і як я сказав, так воно й буде. Але перше, ніж ділити, ми повинні мати те, що ділитимем, а люди з Країни Сонця ще живі.

Куля вдарила в скелю й рикошетом низько просвистіла над їхніми головами. Таї затремтів і сховався, а Ааб-Ваак посміхнувся й марно намагався простежити, куди вона полетіла.

— Так швидко летять, що не можна вгледіти, — зауважив він.

— Чимало нас полягло, — сказав Таї.

— Але чимало й залишилось, — була відповідь. — Вони всі поприпадали до самої землі, навчились, як треба битись. І вони розлючені! А коли ми переб'ємо всіх там, на судні, лишаться тільки ті четверо, що на землі. Може, багато часу треба буде, щоб убити їх, проте, зрештою це таки станеться.

— А як ми підемо на судно, коли не можемо й поворухнутись? — спитав Таї.

— Віл і його брати залягли у незручному місці. Ми можемо оточити їх з усіх боків. Для них це погано. Вони, певно, хочуть, щоб за спинами у них була скеля, там вони зможуть сидіти й чекати, поки їхні брати з судна прийдуть їм на допомогу.

— А я кажу — їхні брати з судна ніколи не прийдуть!

Таї знову підбадьорився, а коли люди з Країни Сонця таки справді відступили до скелі, у нього стало й зовсім легко на серці, як і завжди було.

— Нас лишилось тільки троє, — скаржився вояк з Голодного племені, коли всі зібрались на нараду.

— Ну то ви, замість двох рушниць, матимете по чотири кожний, — відповів Таї.

— Ми добре билися.

— Так, а коли вас лишиться тільки двоє, то матимете по шість рушниць кожний. Отож бийтеся добре!

— А якщо жоден не лишиться? — хитро шепнув Ааб-Ваак.

— То всі рушниці будуть наші, твої й мої, — так само пошепки відповів Таї.

Одпак, щоб заспокоїти людей з Голодного племені, він постановив одного з них ватажком загону, що мав іти на корабель. Цей загін, в якому було дві третини всього племені, навантажився шкурами й

іншими речами для торгу і подався на узбережжя, миль за дванадцять далі. Ті, що лишилися, розташувались широким півколом навкруги укріплення, яке хапливо будували обложені. Таї відразу ж збагнув усі вигоди такої барикади і наказав своїм людям негайно копати неглибокі шанці.

— Ловці не скоро зрозуміють, для чого це, — пояснив він Ааб-Ваакові, — а поки вони розважатимуть над цим, менше будуть згадувати про забитих і наганяти на себе всіляких страхіть. Уночі, в темряві, ми підповземо ближче, і коли вранці люди з Країни Сонця визирнуть, ми будемо вже зовсім недалеко.

Опівдні стало припікати. Люди покинули роботу і взялися їсти. Жінки принесли їм сухої риби й тюленячого сала. Почулись вимоги, щоб поділити припаси з іглу Нігаха, які лишилися після людей з Країни Сонця, але Таї відмовився. Він не хотів нічого ділити, поки повернеться той загін, що пішов на корабель. Почали гадати, чим може скінчитись ця виправа, і саме в розпалі розмови із моря докотився глухий гуркіт. Дехто вправніший на око розгледів у далечині густу хмару диму, яка швидко розвіялась, і запевняв, що вона була саме над тим місцем, де стояв корабель. Таї був тієї думки, що це вдарила гармата. Ааб-Ваак не знав, але думав, що це якийсь сигнал. В усякому разі щось мало б уже статись, казав він.

Минуло годин п'ять чи шість, і на широкій рівнині, що йшла до моря, з'явилася самотня постать. Жінки й діти, усі, скільки їх було, побігли йому назустріч. Це був Уненк, голий, поранений, захеканий. З рани на лобі точилася кров і краплями стікала по обличчю. Ліва рука, страшенно покалічена, безпорадно звисала. Але що найстрашніше — це дикий блиск в його очах. Що означав той блиск, жінки не могли зрозуміти.

— А де Пішак? — верескливо скрикнула стара скво.

— А Олітлі? А Полак? А Ма-Кук? — підхопили інші. Уненк не відповідав. Він мовчки продерся крізь натовп, що вирував навколо нього, і хитаючись, попростував до Таї.

Стара скво заголосила, і жінки одна по одній приєдналися до неї. Чоловіки повилізали з шанців і оточили Таї; навіть люди з Країни Сонця повилізали на свою барикаду подивитися на пригоду.

Уненк спинився, витер кров з очей і озирнувся. Видно було, що він хоче заговорити, але сухі губи злипались.

Лікита принесла йому води, він щось промимрив і припав до кухля.

— Був бій? — запитав нарешті Таї. — Добрий бій?

— Хо-хо-хо! — так несподівано і так люто зареготав Уненк, що всі голоси враз принишкли. — Ще ніколи не було такого бою! Це кажу я, Уненк, що споконвіку бився з людьми й звірами. Ще поки я не забув, я хочу вам сказати трохи мудрих слів. Люди з Країни Сонця добре воюють, і вони навчать нас, як треба воювати. Коли нам довго доведеться воювати, ми самі станемо добрими вояками, навіть такими самими, як вони, а інакше — ми всі повмираємо. Хо-хо-хо! Ну, та й бій же був!

— Де твої брати? — крикнув Таї і так затрусив Уненка, що той аж зойкнув від болю і тоді тільки опам'ятався.

— Мої брати? Їх уже немає!

— А Пом-Лі? — крикнув один з Голодного плем'я. — Пом-Лі, син моєї матері?

— Пом-Лі більше немає, — відповів монотонним голосом Уненк.

— А люди з Країни Сонця? — спитав Ааб-Ваак.

— Людей з Країни Сонця також немає!

— А їхнє судно, їхні скарби, рушниці й усе? — згукнув Таї.

— Ні корабля, ні скарбів, ні гармат, нічого нема, — була та сама відповідь. — Нікого нема! Нічого нема! Тільки один я.

— Ти здурів!

— Може, й здурів, — незворушно відповів Уненк, — Я бачив таке, що не диво й з глузду з'їхати.

Таї примовк і став чекати, коли Уненк сам надумається розповісти про все.

— Ми не взяли з собою рушниць, о Таї, — почав він, нарешті, — жодної рушниці не було в нас, о братове, тільки ножі й мисливські луки та списи. Ми посідали по двох і по трьох у каяки і підпливли до судна. Чужинці з Країни Сонця радо нас вітали. Ми порозкладали свої шкури, а вони принесли те, що в них було на продаж. Усе йшло добре. Пом-Лі вичікував. Коли сонце підбилося високо й вони почали обідати, він дав сигнал до бою, і ми кинулись на них. Ні такого бою, ні таких вояків ще ніколи не бувало! Половину їх ми перебили раніш, ніж вони отямились, а решта обернулась у справжніх чортів. Кожен бився за десятьох, і всі — як справжні чорти. Троє прихилились спинами до щогли, і навколо них виросла ціла купа наших забитих, перш ніж ми їх таки доконали. Декотрі встигли схопити рушниці й швидко і влучно стріляли. А в одного була в руках величезна рушниця, і він випускав за одним пострілом силу-силенну маленьких куль. Ось дивіться! — Уненк показав на своє пробите вухо.

— Я, Уненк, зайшов ззаду і встромив йому в спину списа. Кінець кінцем, так чи сяк, а ми перебили їх геть усіх. Лишився один тільки старший їхній. Ми оточили його. Нас було багато, а він сам-один. Голосно закричавши, він вирвався з нашого кільця — дарма, що на ньому повисло п'ять чи шість вояків, — і кинувся всередину судна. І ось, коли всі скарби стали наші, коли зостався тільки він один і ми, звісно, невзабарі вбили б його, — тоді враз пролунав такий гуркіт, наче вистрілили всі рушниці в цілому світі — жахливий гуркіт! Я, наче птах, злетів у повітря, усі живі й мертві мандельці, усі забиті чужинці, маленькі каяки, велике судно, рушниці, скарби — усе злетіло в повітря. І я кажу, що я, Уненк, той, що все це вам розповідає, один з усіх лишився живий.

Настала глибока тиша. Таї очима, повними жаху, глянув на Ааб-Ваака, але нічого не сказав. Навіть жінки були такі приголомшені, що мовчали і не плакали за своїми забитими.

Уненк озирнувся.

— Я, один тільки я лишився! — гордо промовив він.

В цю ж мить з барикади пролунав постріл, і куля вдарила Уненка просто в груди. Він хитнувся назад, потім уперед. На обличчі відбився подив і переляк. Він ледве дихав, на скривлених губах промайнула болісна усмішка. Плечі йому схилились, і коліна підігнулись. Він здригнувся, наче був задрімав і випростався. Але плечі його знову схилилися, коліна знову підігнулись, і він тихо, поволі спустився на землю.

До того місця, де розташувались люди з Країни Сонця, була добра миля, і смерть легко переступила цю відстань.

Пролунав дикий крик — кривавої помсти і нестримної люті дикунів. Таї і Ааб-Ваак намагалися втримати оскаженілих людей, але їх

відіпхнули вбік, і, лишившись на місці, вони тільки дивились на вояків, що порвалися бігти вперед. З барикади не було жодного пострілу. Більшість нападників, пройшовши половину відстані, спинились і чекали, збентежені дивним мовчанням ворогів; сміливіші побігли далі. Вони пробігли ще чверть відстані, а барикада все мовчала. Коли залишилось яких двісті ярдів, вони затримали ходу й згуртувались. Ще за сто ярдів вони знову спинились, з двадцятеро їх, і стали радити раду, підозрюючи якісь підступи з боку ворога.

Над барикадою знялась хмарка диму, і вояки сипнули врозтіч, як жменя камінців, кинута навмання; одразу впало чотири з них, за ними ще чотири, потім стали падати по одному, по двоє, і нарешті зостався лишень один. Смерть співала йому у вухах, і він вихором гнав, рятуючись від неї. Це був Нок, молодий мисливець, високий і довгоногий. Він біг так, як зроду ще не бігав. Наче птах, летів він через відкриту місцину, стрибаючи, пригинаючись, метляючи з боку в бік. З барикади лунали безупинні уривчасті постріли, а Нок усе біг, то випростуючись, то пригинаючись, то знову випростуючись, і залишався цілим. Тоді рушниці замовкли, обложені наче скинулись думки підстрелити його. Нок біг, уже менше кружляючи, і нарешті стрілою помчав цо прямій. Але з барикади пролунав одинокий постріл — і Нока підкинуло вгору; він перегнувся в повітрі і м'ячем вдарився об землю, м'ячем підскочив ще раз і тоді повалився мертвий.

— Що може бути прудкіше за швидкокрилий свинець? — глибокодумно зауважив Ааб-Ваак.

Таї щось пробурчав і відвернувся. Бій скінчився, і на черзі стояли інші невідкладні справи. Лишалось усього сорок вояків з Мандела і один мисливець з Голодного плем'я. Дехто з них поранений. А людей з Країни Сонця, яких ще малося збороти, було аж четверо.

— Ми їх не випустимо з того сховища під скелею, — сказав він. Почекаємо, нехай голод їх добре скрутить, тоді переб'ємо їх, як дітей,

— Але нащо ж битись? — спитав Олуф, один з молодших мисливців. — Адже ж скарбів уже нема, лишилось саме те, що в іглу Нігаха, зовсім дурниця...

Він раптом замовк. Із свистом, прорізавши повітря, куля пролетіла йому коло самого вуха. Таї глузливо засміявся.

— Нехай це буде тобі відповіддю. Що ж інакше ми можемо зробити з цими божевільними людьми з Країни Сонця, які не хочуть вмирати?

— Ото пак безглуздя! — обурювався Олуф, непомітно, але напружено прислухаючись, чи не летять ще кулі. — І чого вони так б'ються, ці чужинці? Чому вони не хочуть вмирати? Вони ж дурні. Хіба вони не розуміють, що їм уже нема порятунку? Ще й завдають нам стільки клопоту.

— Раніше ми билися за великі скарби, а тепер б'ємося за життя, — коротко закінчив Ааб-Ваак.

Ніч минула неспокійно; перестрілювались. Уранці виявилось, що все майно людей з Країни Сонця щезло з іглу Нігаха. А що вони винесли його самі, про це свідчили сліди, які добре було видно, коли зійшло сонце. Олуф видерся на скелю, щоб звідти кидати велике каміння на обложених, але скеля нависла над їхнім сховищем і закривала його. Йому довелось обмежитись лайкою, образами й погрозами страшних тортурів. Віл глузливо відповідав йому мовою Ведмежого племені, а Таї, який висунув голову з шанця, щоб розглянутись, трапив під кулю, і вона зачепила йому плече.

Потяглися жахливі дні й такі самі тяжкі ночі, коли облога підсувала свої шанці щораз ближче до ворога. Багато сперечались про те, чи не розумніш дати спокійно відійти людям з Країни Сонця. Але страх перед чужинцями стримував людей, і жінки зчиняли вереск, коли чули, що хочуть пустити ворогів. Ні, вже досить їм цих людей з Країни Сонця,

вони не хочуть більше їх бачити. І весь час, не вгаваючи, в повітрі свистіли кулі, і число забитих дедалі зростало. Ясного ранку пролунає тихий потріск рушниці, і в далекому кутку селища жінка, змахнувши руками, впаде мертва. В полуденну спеку вояки в шанцях слухають пронизливий свист куль і знають, що це їхня смерть. У вечірньому присмерку біля розжеврілих багать від куль хмарками здіймається пил, а ночами далеко розноситься тужливий плач жінок: "Уаа-у-аа-уаа-у-аа!"

Як і казав Таї, серед обложених почався голод. Раз уночі, коли розігралась перша осіння буря, один з них, під захистом темряви, прокрався повз шанці й забрав багато сушеної риби, але назад повернутись не встиг, і коли зійшло сонце, марно намагався сховатися десь у селищі. Його оточили з усіх боків. Він одчайдушно боровся, поклав чотирьох з свого револьвера і, перше ніж його встигли схопити, застрелився сам, щоб не датися на муки.

Цей випадок засмутив людей з плем'я мандел.

— Коли один примусив нас так дорого заплатити за свою смерть, то скільки ж коштуватиме смерть тих трьох, решти? — не криючись, запитав Олуф.

На барикаді з'явилась Мезахчі й покликала трьох собак, що блукали поблизу, — це були харчі й життя, і це відкладало день розплати. Розпач охопив плем'я, і на голову Мезахчі посипались люті прокльони.

Поволі збігали дні, сонце поспішало на південь, ночі все довшали, у повітрі подихав мороз. Обложені все ще трималися. Мужність вояків танула від безперервного напруження, а Таї все частіше й глибше задумувався. Він наказав зібрати всі шкури й хутра, які лише були в селищі, поробити з них величезні, округлої форми клунки, і за кожним посадив одного вояка.

Коли віддано цей наказ, короткий день майже скінчився. Посувати ці великі клунки ступінь по ступені наперед було дуже важко. Зате ворожі кулі тільки били по них, не пробиваючи їх наскрізь, і люди кричали з радості. Але коли споночіло, Таї, бувши певний за успіх, відкликав вояків з клунками назад у шанці.

Уранці почався справжній наступ, а з боку ворога все була німотна тиша. Відстань між клунками поволі зменшувалась у міру того, як вужчало коло. За сто ярдів від ворожої барикади вони вже були так близько один до одного, що наказ Таї спинитись передавали пошепки. Із сховища не було ніякої ознаки життя. Вояки довго й пильно вдивлялися, але там ніщо не ворушилось. Підповзли ще ближче і зупинилися ярдів за п'ятдесят. Знову ні звуку, ні позвуку. Таї похитав головою, і навіть Ааб-Ваак уліг сумніву. Але знову наказано йти вперед, і вони йшли вперед, аж поки клунки торкнулися один одного, і навколо ворожої барикади від скелі й до скелі виріс суцільний вал із шкур.

Таї озирнувся й побачив, що в залишених позаду шанцях чорніли, збившись у купу, постаті жінок та дітей. Він поглянув вперед — на німу барикаду. Вояки нервово переминалися на місці. Він наказав, щоб кожен другий висунувся наперед із своїм клунком. Ці подвійні лави далі пішли в наступ, поки клунки знову торкнулися один одного. Ааб-Ваак сам перший висунув свого клунка наперед. Підсунувшись впритул до укріплення, він зупинився й довго чекав. Потім скинув по той бік насипу кілька важких каменів, і, нарешті, обережно підвівся, й зазирнув поза барикаду. Усю землю там було густо всіяно порожніми гільзами, валялись білі, чисто обгризені собачі кістки; в одному місці, де з розколини капала вода, стояла невеличка калюжа. Оце й усе. Люди з Країни Сонця зникли.

У лавах вояків пролунало слово "чари", почулись нарікання, і похмурі погляди показали Таї, що ще можуть статися жахливі речі. Він полегшено перевів подих, тільки коли Ааб-Ваак знайшов сліди ворогів під скелею.

— Печера! — скрикнув Таї. — Вони передбачили мою хитрість з клунками й утекли в печеру!

Скеля була зовсім як вулик, з цілим лабіринтом підземних ходів, що починались на півдорозі між барикадою і тим місцем, де шанці підступали до скелі. Вояки з голосними вигуками кинулися за Ааб-Вааком і побачили сліди там, де люди з Країни Сонця влізли в отвір у скелі, на висоті яких двадцять футів.

— Ну, тепер кінець! — затираючи руки, сказав Таї. — Оголосіть, нехай усі радіють! Вони, ці чужинці з Країни Сонця, нарешті вскочили в пастку, у справжню пастку. Молоді хлопці видеруться вгору й закидають вхід у печеру камінням. Віл, його брати й Мезахчі незабаром з голоду обернуться на тіні і помруть серед мовчання й темряви з прокльонами на устах.

Його слова зустрінуто вигуками захоплення. Усі полегшено зітхнули. Хаугах, останній з Голодного племені, видерся кручею і нахилився над краєм отвору. Раптом звідти почувся глухий постріл. А коли Хаугах розпачливо вчепився за слизький виступ скелі — і другий. Руки йому розчепились, він упав на землю, до ніг Таї, хвилину здригався, наче якісь драглі, і тоді затих.

— Звідки я міг знати, що вони такі відважні вояки і нічого не бояться? — озвавсь Таї, ніби виправдовуючись: у нього ще лишились неприємні спогади про похмурі погляди й нарікання.

— Нас було багато, і ми були щасливі, — сміливо мовив один з вояків.

Другий нетерплячою рукою обмацував спис. Олуф крикнув їм, щоб заспокоїлись.

— Слухайте, о братове, — промовив він, — є ще одна дорога туди. Я випадково натрапив на неї ще хлопцем, коли грався на кручі. Вона там,

поміж каміння. Туди нікому нема потреби ходити, через те ніхто про неї й не знає. Хід цей дуже вузький, і треба довго повзти плазом, поки втрапиш до печери. Цієї ночі ми тихенько проповземо туди і вдаримо на них ззаду. А завтра в нас буде мир і спокій. І надалі ніколи більше ми не будемо сваритися з людьми з Країни Сонця.

— Ніколи! — хором повторили змучені вояки.

— Ніколи! — прилучив до них свій голос і Таї.

Тієї ночі жінки й діти зібрались біля виходу з печери. У серцях їм запеклася пам'ять про забитих, а в руках вони мали каміння, ножі й списи. Коли б чужинцям з Країни Сонця спало на думку спуститися з висоти у двадцять футів, жоден з них не залишився б живий. У селищі зостались тільки поранені, а всі здорові чоловіки, — їх було тридцятеро, — пішли за Олуфом до потайного входу в печеру. Він був сто футів над рівнем землі, і доводилось лізти по нерівних виступах скелі, пильнуючи, щоб необережним рухом не скинути вниз яку брилу. Через це видирались по одному. Олуф вибравшись перший, тихенько гукнув сусіда й зник в отворі. За ним виліз другий, третій, і так усі — залишився один Таї. Він чув, як його покликав останній вояк, але, раптом пойнятий сумнівом, чогось зупинився, роздумуючи. Минуло півгодини, перш ніж він наважився лізти. Дістався до входу, Таї зазирнув туди. Там стояла безпросвітня темрява, але він інстинктивно відчув, який той вхід вузький, і похолов з жаху. Ні, він не міг зважитись. Йому здавалось, що всі загиблі, починаючи з Нігаха, що загинув перший з мандельців, і кінчаючи Хаугахом, останнім з Голодного плем'я, прийшли й сіли поруч із ним, але він волів краще труситися зі страху в їхньому товаристві, аніж переживати той жах, що крився у чорній пащі печери. Він сидів і не ворушився. Щось м'яке й холодне торкнулось його щоки. Він зрозумів, що це перший сніг. Зайнялося на зорю, далі настав ясний день, а він усе сидів і сидів. Коли враз через чорний прохід долинуло чиєсь ледве чутне уривчасте ридання. Воно наближалось і щораз голоснішало. Таї зліз із краю і, поставивши ногу на перший виступ, чекав.

Те, що ридало, посувалося повільно, часто спинялось, але нарешті добралося до нього, і Таї зрозумів, що це не людина з Країни Сонця. Він простяг руку і там, де б мала бути голова, наштовхнувся на плечі людини, яка повзла, спираючись на лікті. Голову Таї знайшов пізніше, тільки вона звисала додолу так, що тім'я лежало на землі.

— Це ти, Таї? — спитала голова. — Бо це я, Ааб-Ваак, безпорадний і скалічений, як невлучно кинутий спис. Голова моя волочиться по землі, і я сам, без допомоги, звідси не вилізу.

Таї вступив у отвір і підвів Ааб-Ваака, прихиливши його спиною до стіни. Голова йому звисала на груди, він хлипав і скаржився.

— Ай-о-о-о! Ай-о-о-о! Олуф забув, що Мезахчі також знала про цей хід, і показала його людям з Країни Сонця. Якби не це, вони не чекали б нас у кінці цього вузького ходу. Тому я тепер розбитий і безпомічний. Ай-о-о-о! Ай-о-о-о!

— А самі ж вони, ці кляті чужинці з Країни Сонця? Чи вони загинули коло виходу з цієї вузької діри? — спитав Таї.

— Як я міг знати, що вони чекають там? — скиглив Ааб-Ваак. — Переді мною пройшли мої брати, багато їх, і не чути було ніякої боротьби. Звідки я міг знати, чому не чути ніякої боротьби? Перш ніж я про це дізнався, дві руки схопили мене за шию так, що я не міг крикнути і попередити тих, що йшли за мною, потім дві інші руки схопили мене за голову, а ще дві — за ноги. Так впіймали мене люди з Країни Сонця, і поки дві руки тримали мене міцно за голову, ті руки, що тримали ноги, перевернули моє тіло і скрутили мені шию, як ми це робимо качкам на болоті.

Але мені не судилося вмерти, — казав він далі, і в його голосі забриніли решткі гордості. — Я один, тільки я залишився. Олуф і всі інші лежать вряд горічерева, голови їм повернені в один і в другий бік, а

декому — то й назад, туди, де має бути потилиця. Зле дивитись на них. Коли життя повернулося до мене, я лежав поруч з ними і всіх побачив при світлі смолоскипа, що залишили люди з Країни Сонця.

— Так? Так? — повторював Таї, занадто вражений, щоб сказати що інше.

Раптом він схопився, увесь тремтячи. З проходу долинув голос Біла.

— Це добре, — сказав той голос. — Я шукав чоловіка із скрученими в'язами, а натрапив на тебе, Таї. Кинь свою рушницю, щоб я чув, як вона впаде на каміння.

Таї ошелешено скорився наказові. Тоді Біл виліз із темряви. Таї з подивом глянув на нього. Він був знеможений, худий, брудний, але глибоко запалі очі палали, як жарини.

— Я голодний, Таї, — сказав він. — Дуже голодний.

— Я — порох під твоїми ногами, — відказав Таї. — Твоє слово закон. Я наказував людям не чинити тобі опору. Я радив…

Та Біл уже не слухав його.

— Гей, Чарлі і Джіме! — гукнув він, повернувшись до проходу. — Забирайте жінку і йдіть сюди!

— Ми хочемо їсти, — сказав він, коли товариші й Мезахчі приєдналися до нього.

Таї підлесливо потер руки.

— У нас мало чого є, — почав він, — але все, що ми маємо, твоє.

— А потім ми підемо на південь по снігу, — додав Біл.

— Нехай ніяке лихо не спіткне вас, і шлях вам нехай буде легкий.

— Це далекий шлях! Нам треба собак і багато харчів!

— Ти вибереш сам собак, яких тобі треба, і харчів стільки, скільки довезуть собаки.

Біл переступив через край, отвору і намірився спускатись.

— Але ми знову прийдемо, Таї, — сказав він, — знову прийдемо, і багато днів пробудемо тут!

Так і пішли вони — Біл, його товариші й Мезахчі — на південь. А наступного року в бухті Мандел закинув якір "Шукач номер два". Тих кілька чоловіків з селища, що лишились живі, — бо були поранені й не могли піти за Олуфом, — тепер за наказом чужинців з Країни Сонця пішли до них працювати і копають землю. Вони вже не ходять на полювання й не ловлять рибу, а дістають поденну платню і купують на неї борошно, цукор, ситець та інші речі, які "Шукач номер два" привозить щороку з Країни Сонця.

Золоту копальню розробляють таємно, як і багато інших копалень на Півночі. Крім товариства, що складається з Біла, Джіма й Чарлі, ніхто не знає нічого про селище Мандел на березі Полярного моря. Ааб-Ваак, що голова його й досі звисає на одне плече, став віщуном і проповідує молодому поколінню мир, а за це одержує пенсію від товариства. Таї служить за десятника на копальні. У нього тепер інша теорія щодо людей з Країни Сонця.

— Ті, що живуть на шляху сонця, не виніжені, — каже він, пахкаючи люлькою і дивлячись, як виходить денна зміна, а приходить нічна. — Сонце зігріває їм кров і запалює їх палким вогнем, і вони повні

пожадливості й пристрасті. Вони вічно палають, через те й не відчувають поразок. Вони не знають спокою, в них сидить якийсь диявол, і вони розкидані по всій землі, щоб завше працювати, і страждати, і битись. Я знаю. Я — Таї.